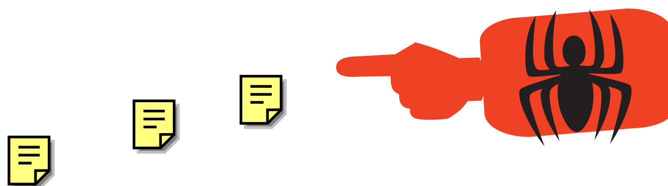

anonim

(sfârşitul mileniului 2 – începutul mileniului 3)

cloaca maxima

apex

ninge
plouă

clipe-n pustiu

la potopul din urmă n-ai să fii
n-am să fiu

soarele intră în heleşteu

ne trage spre apex un zeu
alizeu

cum să ţii în frâu atâtea alizee

n-au pornit cu noi
şi nici n-or să steie

fiul meşterului

zidit înainte de naştere

schelete de parfum cosit în floare

trosnete de răcoare într-un pod de şură

deasupra
un miros şi o mireasmă
care
unul pe alta se fură

o piatră îşi căuta un nume
o lacrimă îşi căuta nişte maluri
şi-atunci
un pod ceresc
încovoind o lume
s-a aruncat orbeşte între două valuri

ea s-a simţit mai grea numai la gândul
că meşterul o vede
precum şi el
văzând-o
s-a lăsat durut într-una din emisferele capului său
luminând-o

femeia tăcea
era gravidă

podul de palmă
trântea mortarul peste cărămidă

aripa morţii cădea în sudalmă

bocet fără lacrimi

metafora mă suge
şi eu sunt parazit
n-am vlagă să mai urlu că n-am pâine
mănâncă nesătula
de când s-a pripăşit în abatorul meu de carne şi ruşine

ba mă şi mir
aşa se-obişnuieşte
doamne
ce proaspăt e stratul de sineală

sinele meu
înnebunit
trăieşte în sinea lui
murind de plictiseală

spectacolul înşeală mulţimile în pieţe
se vinde şi se cumpără pe jumătate

nimeni nu se uită pe cerul unei guri
la spectrul foamei

ceasul bate

între mână şi minte s-au oploşit
cârduri de fanatici proşti şi puşlamale

adevărul stă deoparte
ispăşit
abia se mai ţine în balamale

tată
pe alocuri
spaima coşcoveşte varul
fraţii tăi de viaţă încearcă să cârpească
nu cumva să intre aerul de-afară cu arome coapte
să ne ispitească

milioane de tineri se sinucid în gând
şi-ar da şi viaţa pentru o zidire

dar
omul cu mistrie
nu are mâini de rupt
omul cu mâini şi suflet
zideşte în neştire

şi zidul creşte
surpă temelii

s-a rupt văzduhul

sunt cu capu-n nori

pe dedesubt se sapă galerii

aştept şi eu lucirea altor zori

din subteran
se lăbărţează igrasia
către acoperişuri
către stele

păsări albe curentează retina
fără nici o noimă
cad la picioarele mele

bate miezul nopţii într-un ochi de pisică
pe asfalt zac păsări ca pe catafalc

nu plâng
nu mă mir
nu mi-e frică

dă-mi o greşeală lumească şi le calc

căluş de iarbă-ntr-un desfrâu de stele

ce pedeapsă
veghezi sub cerul liber
noapte cărnoasă de mai
o simţi
nu vei ajunge niciodată la stele

sângele-şi iese din minţi

spaima prinde carne
violează porţi
încheagă sub talpă o câmpie de turbă
pe unde cutreieră sufletele aştrilor morţi

sub talpa cerului
suferă linia curbă

patimi cotropitoare incendiază cetatea

gura orbeşte ochiul
ochiul înghite gura
se uită pentru o clipă eternitatea

înlăuntru
curge invers vătămătura
numai nervul ochiului rămâne viu

nelinişte se carbonizează în spaţiu

gândul nu-şi mai află în lume sicriu
se-ngroapă în pupila mortului horaţiu

turbez de tristeţe
nu voi mai dormi nicicând sub cerul liber
pe spate

planeta asta e un căluş de iarbă
pentru gura care cere libertate

într-un suflet la muncile gândului

vătămată-i planeta
ireală-i planeta
un ochi înnourat la ultimul solstiţiu

mulţimile îmbracă
dezbracă salopeta
straniu exerciţiu
ancestral exerciţiu

ţări de ţărani mănâncă ţărână
dintr-o terră
se înstelează cerul gurii cu vânătăi

mama speră
fătul în pântec speră
o naştere uşoară
aşa cum poate că-i

dar
sub acoperişul tristului hangar
poetul ucide
în taină
saturnini
pictorul cântă
pe străzi
hai la var
şi prohodeşte
de vii
arlechini

femeile uşoare leapădă pietre de moară
au de lucru zilnic salahorii

uşarnicul de mine se strecoară
unde petrec pe seama noastră norii
văd cum se sparg haznale-mpărăteşti
cum norocoşii mor cu mâinile pe armă
cum explodează macii pe ziduri chinezeşti
cum dărâmă iarba fără larmă
cum lutul din lut se satură mâncând

i se face lehamete

unii
au libertatea să hotărască râzând
între silnica muncă şi ocna de foamete
alţii
au libertatea să suprime
libertate
peste libertate
şi încă
pân-or ieşi toţi morţii flămânzi din ţintirime
să sape-o altă libertate
mai adâncă

trib în doi

talpa încovoiază pământul
până calcă pe sine
intră apoi în robie la ochiul cerului
întunecându-l

voi mânca-o de vie cât lumea mai e vie

nu pot
nu vreau
să mestec bolul întors din stomac
cu aerul purificat după furtună

tăcerea voastră
eu nu pot s-o tac

prea mult bun-simţ
în greaţă se răzbună

petrec cu ochiul îngropat în vânt
piaţa-i ticsită
muşte şi statui

pleoapele
ca fălcile de rând
se tolănesc în turma ochilor sătui

un pas

cerebelul
se strică-n căpăţână
sub trăsnetul măselelor de minte
drogate fulgere
ca viermii se-mpreună
peste împărătescul ghiveci de cuvinte

am supt din soare ca dintr-un gălbenuş
bănuţu-i cheltuit
mi-am mâncat lefteria

cu unghiile-am săpat în suflet urcuş

n-am dat de coajă să-mi satur lăcomia

piaţa-i departe
un altar distrus

pământul nu mai are gust
vreau altul

până şi zburătoarele cruci m-au indispus

sălbăticiune dragă
scoate-mi scalpul

vis de proscris

măcelu-i pe sfârşite

ospăţ festiv
se înfulecă ţapi ispăşitori
se bea din cranii bere

soarele-i vacs
ioc dumnezeu
osanale numărului ridicat la putere

la mine-i noapte
răsare un munte
trupul meu lângă mine
e-nsingurat
se luminează rănit de vremelnicie

calc dureros peste ce mi s-a dat

*

orizontu-i pe vârfuri
arde să vadă
cum ies din comun ca dintr-un ou clocit

şleaul înghite roata
nu se-nvredniceşte s-o roadă

zăbovesc şi purced
rămân surghiunit

paznicii n-au somn pe metereze
dar mă visează piatră de hotar
flămânzesc împreună cu mine
îşi astâmpără setea cu apă de var

îndur orice
aşa durează gândul

am plecat din cetate

voi ajunge-n cetate

seminţele mă vor ghici în frunze
oamenii
în taina unor prostituate

*

păzea
mă hăituieşte câinele turbat

ştiu
mă lipesc cu sufletul de muşuroi
îmi suflec gândurile înlăuntru
plâng pentru mine

cânt pentru voi

nu se poate
să nu curgă un râu
pe aproape

stârnesc ţiparii
aştept să mă doară

între două gâturi de apă sar către stele
învăţ proverbe pe dinafară

când şi când
mă trezesc mormoloc
şi codat
îmbrăcat în mătreaţă de broască

oare am căderea să intru-n cetate
oare cetatea e-n drept să primească

poarta cetăţii nu-i
apare
dispare
nu-i decât o lacrimă
nici lacrimă
sare

ia
căţelul pământului
linge lacrima cristalizată pe meninge

ia
mi se ridică umbra în picioare
împrăştie neliniştea pe trupuri străine

nu

nici un soare nu răsare din pământ

ba răsare
muşuroiul e mai adevărat decât mine

jos hamul gândului
nu mă mai uit în moarte
mai mult decât mă uit la soare

*

cutremur

mulţimea năvăleşte în piaţă
alungă statuia care nu moare

se încinge hora de carne şi piatră
se încinge focul în săgetător
în săgetat
smocul de iarbă nu mai are putere
pentru cel vătămat
pentru nevătămat

se respiră prin canale care duc la ocean

mă primenesc prin fiecare por

cum o duc morţii cei morţi
sunt întrebat
amuţesc
nu ştiu nimic de cei care mor

intru în pământ de ruşine
ies

afară-i noapte
pentru vederea mea

se clatină
deasupra
cerul fără stele
până cade în sfârşit o stea

sufletul rătăceşte

în plin carnaval
dă la iveală sângerosul complot
nu-l aude nimeni
se spânzură
teatral
rupe o frunză cu cântec cu tot

în cădere se lasă ciuruit de iarbă

fir cu fir i se judecă faptele

din turlele unei biserici suspendate
izvorăşte cântecul
alb
spumos
ca laptele

tată fiule

uşarnicul de mine te întreabă
şi taci

mai crezi în lacătul de sus
mai ceri putere smocului de iarbă

lacătele nu-s
ierburile nu-s

spune şi tu
dacă n-aveam dreptate
să hoinăresc
îndrăgostit de uşi
purtam mereu o uşă-n spate
pentru cei vii

pentru cei duşi

tot nu te-ascult
pun în pământ haragi
când scapătă soarele să-i vină greu
să bolească de dragul celor dragi
noapte de noapte
cum mă-ntunec eu

nu
nu mai plâng
eu ştiu că n-ai murit

ai grijă să mănânci la timp
ţine-te de viaţă
bagă-i-te-n blid
şi eu până la poama ei mă-nghimp

să nu răceşti
pământul trage din toate baierele care se mai ţin
nu zăbovi prin sterpele pârloage
mai încălzeşte-te
fără femei şi vin

să ai noroc

să nimereşti o piatră
la fel de răbdătoare ca şi mama

să prinzi un soare
să-l aprinzi în vatră
şi el să nu-şi mai facă zilnic sama

fii şi tu uşarnic
pe la porţi căscate întru pragurile cărnii
să mă trezesc cu tine
cum din morţi
baţi iar cu creştetul în poarta ţărnii

cântec în răspăr

e-adevărat
n-am isprăvit o carte
dar oare cartea este o ispravă

hârtia e-n pădure
şi-o gâlceavă
de faptă şi întreg mă tot desparte

nu-i un noroc
să înţelegi întregul
să nu te îndoieşti în nici-o parte
o îndoială-ascunsă te împarte
o parte purul
şi o parte jegul

n-oi fi întreg
dar nici nu sunt nebun
când cer şi eu un dram de nebunie
nimeni nu ştie
nimeni nu ştie
ce gânduri are sfoara în săpun

tu ai plecat
eu nu mai pot să-ndur
nimic în lumea asta nu-i a bună

nimicul clipei se răzbună
şi din senin nu curge pur

fiule tată

nu vine ordinea de sus
ţi se pare
ninge cu schelete de zburătoare

bate vânt
nu bate
apele îngheaţă

stai în echilibru de paiaţă

frigul de pe faţa pământului
îngheaţă şi talpa cuvântului
până la tine lacrima-i fulg

din groapa lumii nu pot să te smulg

sunt dincolo de nori şi de-nţeles
şi încălzesc o pasăre în mâini
şi pasărea-i atinsă de apă la plămâni

te apără de toate cu un vers
păstrează-te tânăr măcar

eu rămân prin tine
un meşter zidar

cărări întru smintire

de vorbă cu localnicul de mine

crezi că locuieşti
nu locuieşti
vecin de noapte eşti
cu patru pereţi
înăuntru greşeşti
afară greşeşti
în cumpăna uşii deschise
îngheţi

nu stai locului
n-ai cum să stai
însuşi norocul nu are noroc

cameleon e lumea şi cobai
moare şi renaşte
ca într-un joc

chipul în trup e un biet chiriaş
plăteşte gazda primitoare
cu închipuiri de puşcăriaş

întruchipări
nisipuri mişcătoare

chiar în clipa asta tu clipeşti
chiar locul tău te-a înlocuit

gândul e gând
ia forme cereşti
năravul gândirii îţi dă de gândit

până şi tu poţi fi vecin cu tine

clipa
din mormântul clipei
te scoate

în lege să te lege nu-i cine

sclav
în propria ta libertate

gâdele decapitat

nu
nu e trist
nu-i încă trist de tot
pe-o roată locuim
pe-o roată doar
tot adevărul nostru
stă într-un ciot

luminoase
spiţele
apar şi dispar

neam de neamul neamului
e tras pe roată
plăcerea roţii de a se roti

o dată
învie
din a fost odată
şi zburdă oarbă-ntr-un coşciug de-o zi

abia răzbeşti cu ochiul
până unde vezi
orbita devine mormântul
a tot ce-a murit

abia îţi târâi gândul
până la obezi
sufletul rămâne acolo
obidit

soarele luminează noaptea din faţă
butucul ne-mpinge în gol
vedem la un pas

adevărul începe cu nevăzutul rămas

vederea mai lungă
de ochii înstelaţi se agaţă

necruţător tăiş

sublim paradox
zilnic îmi desprinde capul de trup

înnăditurile cu lumea se rup

nu mai sunt ateu
nu mai sunt ortodox

capul duce-n văzduhuri o viaţă de câine
descreieratul gând e sluga nimănui

în aceeaşi clipă

trupul nu-i decât o gură
mestecă grija zilei de mâine

n-a fost să fie gând întrupat

nu va fi să fie

între cap şi trup femeia
face nudism

nestatornică şi pură

apă vie

rupere din soare
neruşinat cataclism

ochi între două lumi

puzderie de trupuri se sting
luminând
sufletul se caută-n gând

lumescul trup e un cer înstelat
dureros acum
demult întâmplat
un ochi prin care două lumi se revăd
înainte de somn
după-atâta prăpăd

între două tăceri de vedere
încordarea aproape se cere

o lumină domoală mă-ngroapă de tot

mai vreau o caznă pe care s-o pot

veni-va ceasul împărătesc

pedepsesc şi iert
pedepsesc

capcanele gândului

cad stele cu nemiluita
cad pietre
cad păsări cu nemiluita
cărnuri cad
cad sufletele cu nemiluita
fulgi pe-acoperişul sângelui nomad

îmi ajunge ciripitul de sub streşini

gârla-mi fură minţile când ard
îmi este bine

flori de păducel
pândesc obraznice de după gard

toţi au dreptate
asta-i cheia

ăsta e lacătul
şi e deschis

capcana minţii a rămas femeia

pădurea e aprinsă
gândul e proscris

toţi au dreptate
nu-i alt leac
mărunte zgaibe flutură ca steaguri
albina e un steag în vârf de ac
trântoru-i steagul care suge faguri

toţi au dreptate
buni şi răi
gâlceava lumii cere duritate
hulubul se aruncă în război cu vulturul
nu bate
dar se bate

mă-ncearcă o fărâmă de iubire

pentru-nspinate flori de păducel

n-aud alarma
şi să nu vă mire
lipsesc nemotivat de la apel
pun la cale o întemeiere
de republică
fără istorie
fără declin

nu mă vânaţi cu legea prin unghere
m-am dus de la mine
c-o şleahtă de copii care vin

toţi au dreptate
cad păsări
cad stele

toţi au dreptate-n marele măcel

numai ele n-au dreptate
numai ele
obraznicele flori de păducel

vorbe cântate într-o rezervaţie naturală

multe nevoi
prea puţine ploi
cresc lacrimi planetare
din ochii scoşi cu care plângem noi
din sângele cu vărsare la mare

acolo sus lumea pare frumoasă

păduchi nu sunt
sunt flori de păducel

nici albinelor nu le mai pasă
că parfumul urcă dintr-un măcel

se bat ei munţii în capete
se bat

clocoteşte apa la izvor

tună şi fulgeră nori pe uscat

până la vărsare păstrăvii mor

dealuri domoale pleacă-n bejenii ascunse
caută ieşire la mare
să se adape
capetele lor plecate şi tunse
îngălbenesc de frică multe ape

un câmp neruşinat schimonoseşte bolta
apa îl spală
ca pe un sfânt
pe picioare

s-a dus pe apa sâmbetei revolta

marea stă-n genunchi
la gura de vărsare

înstrăinat în ţară

mirare cu aripi

clopot albastru e ochiul străinului
timpanul e unt

mai sunt în ţară străzi pavate cu iarbă
biserici netulburate în suflet mai sunt

trece de garduri
iarbă rea
cerşind un adăpost asupra iernii

la izvoare
i se umflă trupul
răcoroasă creştere a cărnii

iarbă
se lasă uitat în marea de verde

gândurile pleacă
spaimele nu vin

uită că-i o crimă care-l poate pierde
şi smulge din rădăcină un spin
dar zeul războiului doarme-ntr-o căpiţă de miroase
zăbala-i pe gură
în burta vacii susură iezerul păcii
numai umbrele
înspre ziuă
se fură

hoinăreşte de jur-împrejurul privirii
nu pofteşte mai mult decât poate să vadă
la răsărit
luceşte turla mănăstirii
îşi mână sufletul într-o cireadă

se mai gândeşte la stele din obişnuinţă
nimic nu mai aşteaptă de la vreo stea

spinarea muntelui supus

umilinţă

şobolanii facă ce-or vrea

el se primeneşte cu miere şi urdă
zboară cu vulturul
curge-n pârâu
tremură-n frunze
pe coclauri zburdă

se stinge cu steaua de dimineaţă
târziu

cărări întru smintire

soarele pângăreşte lumina din tine

noaptea-şi trage sufletul pe-o câmpie neroadă
mai cere grăunţe de întunecime furnicii
mai cere şobolanului ce n-a putut să roadă

în mădulare de turbă se-ncuibă apa moartă

cohorte de ţânţari pedeştri îţi calcă pe nervi

prin ochiul câmpiei
se vede ca printr-o oală spartă cerul
şi fierbi
şi te usuci
şi te conservi

smintită facere a lumii din scursuri

se prăsesc mormoloci în carnea ta de mâine

alunecă istoria
trebuie să-nduri
tălpile ei cresc dintr-o coajă de pâine

câmpia este o imensă minciună
mergi cât pofteşti
şi pofteşti mergând
dacă baţi cu gândul unde trebuie
sună a gol
şi nu se mai umple curând

voi poate ştiţi o cărare
care nu urcă
şi nici nu se pierde
în praful şi pulberea ei

calmul vostru
graba voastră
mă încurcă
de parcă aş umbla fără de lege-ntre zei

creierul munţilor mă înţelege

nu mă rostesc
nici paiaţă nu sunt

aici izvorăşte din piatră seacă o lege
şi se-ntruchipează în făpturi de pământ

bătătura gândului e vale curată
unde bate gândul nu sângerează turma

greşeala fără nebunie cere judecată
se cufundă-n tăul care ne şterge urma

de când lumea se bat munţii în capete
şi n-au avut război
ori leneşă pace

răsară soarele
soarele scapete
muntele lumină de aur îşi face

gândul ucigaş aşterne căpătâi împădurit

cu miere otrăveşte muşcătura de şarpe

la ultima furtună
un frasin s-a smintit
în cădere

era prea departe
de moarte

ologul orb la carnavalul ciungilor surdo-muţi

nu vedeţi

o talpă fragedă se grăbeşte
să fie aripă
să fie călcătură
să dispere
ajunge din urmă genunchi înmiresmaţi
şi dă de altă talpă
ridicată la putere

nu simţiţi

mişună pe-aici o vietate
naşte
moare
în aceeaşi clipă
grăbită

n-auziţi

trece o zarvă prin neamuri
fapta cere faptă
cere judecată pripită

duhoarea morţilor
de când se moare-n lume
a umflat şi văzduhul
boala-i cerească

petrecere

degeaba însămânţaţi în pământ
gândul că nu e nimeni să vă pedepsească
el încolţeşte
iar şi iar
în suflet

iarba nu dezleagă de vină

trăim de la

până la

legătura de sânge
e o credinţă care dezbină

arginţii dau greutate
trag la fund
talpă peste ţeastă
talpă îndurând

cântece de iubire şi tihnă
izvoare secate
albii neudate de gând

vis ancestral

ce e viu nu mai vrea să trăiască

firea pare scoasă din fire
parcă suferă de o boală lumească
şi se ascunde-n sine de molipsire

nimic mai plin
o femeie gravidă pe pântecul planetei
priveşte

reflux
tristeţe
un ochi de peşte fixează norocul
îl nenoroceşte

copilul plânge

i se rupe gândul
plânge după lacrima de care se desparte

bancuri de peşti sinucigaşi
se năpustesc spre mal

stranie moarte

m-am rătăcit în codrul de pendule
mai stau
mai zbor

buluc de libelule

mă trezesc în orbita unui ochi de peşte
eu sunt ochiul
am văzut destule

nimic din ce răsare nu apune

statuile şi morile de vânt
poemele
femeile nebune

iubirea de aproape omorând

guvernele
măturătorii
teatrul
pacea crispată
ultimul război
câinii din târg cu care mă mai latru
târfa pură şi aceeaşi cu noi
toate acestea n-au prin ele vlagă
sunt visul unui peşte
ancestral

lacrima lui şi astăzi se propagă
sporeşte chinul lumii
cu un val

galerii în viciu

poţi să străbaţi un pâlc de libelule
nu-ţi pasă cine moare-n ochii tăi

poţi traversa pădurea de pendule
iluminarea nu-i cu vânătăi

dar gândul
cade până la călcâi
e-ndrăgostit de lut şi de albastru
caută cuvântul care umple-ntâi
spaţiul dintre om şi astru

miezul nopţii a înnebunit
nu apare soarele-orbitor
cimitirul

groapa
ochi orbiţi de gândurile care nasc şi mor

sângele ia foc în templu

se ucid în masă circumvoluţiuni
se dă dumnezeieşte un exemplu

duminica vatămă ziua de luni

foamete
război
epidemie
poveşti mai vechi la care nu tresari

secunda naşte
e o carte vie
şi cartea va fi ruptă de barbari

iar cade gândul până la călcâi

sămânţa lui mă reazemă de pom
caută cuvântul care umple-ntâi
spaţiul dintre om şi om

baricade împotriva neantului

sânge de copil nebotezat
stors dintr-o movilă putredă de stele
pulbere din oase de spânzurat

se-ntunecă ţarcul de maci
în tăcere

sfânta erezie se revarsă
din gura urâtului
ne ţine de urât

ne năpădeşte prin crăpături luxura

ni se opreşte nodul lumii în gât

neant
pământ
veşmânt
mormânt
tărâm fără istorie
lege călcată
sămânţă prefăcută
asta sînt
o întâmplare dată dura
îndurată

pe baricade
trebuie să lupt

ridic un val de ceară în ureche
înăbuş un ţipăt ancestral dedesubt
apoi îngheţ
lumânare de veghe

toată casa e o gheţărie

în uşă
saci muritori de carne
smulşi din înfrigurata mea statuie

doi gheţari lăcrimând

în lucarne

afară femeia
ţurţur pur
sub răsuflare-ngheaţă şi mai tare
o bat
o vindec
o răsfăţ
o-înjur
ea tot îmi dă zăpadă de mâncare

adun nimicnicia într-un vers
însorita lume plimbă versul cu dricul

igrasia cerească
se infiltrează pervers
bucăţeleşte în nimicuri nimicul

neantul viu
neantul mort
în neant

adun cum pot
în mine
putinţa de tăgadă

mă clatin omeneşte
scrânciob de neant
de o parte
şi de alta
de baricadă

cărarea din cer

făţarnic în petrecere

marea cea mare
ochiul oval
în val statornic prefăcut m-au împietrit

de prisos e harta

când sunt val
nu curg spre nici un ţărm făgăduit

nor când sunt
cu norii nu călătoresc
alunec între două inele
simulând o nuntă cu alai împărătesc
nu vatăm cerul de pământ

nu pot sta singur-singur
singur cuc

sunt smuls de lângă mine cu forţa
de mulţime
nici la un pas de mine nu mă duc
mai bine singur în întunecime

mă fac scăpat
din largul meu
în largul strâmt
dansez cum mi se cere
dar mă cuprind furii de alizeu

golit cum sunt
mă ridic la putere

de s-ar dezlega nodul ăsta din gât
aş intra cu totul în dezlegare

nu-nţeleg raza din care-am coborât
mai pierd şi răsăritul de soare

lumina fără dric

vorbind
eu traduc

paradoxul s-a încleştat asupra de uluc

la un capăt
cu trupul
dau acatiste

o punte între noi să existe

la celălalt
cu mintea
îmi fac de cap

apa e repede
oricum nu mai scap

te încumeţi să vii înspre mine
încearcă-ţi pojghiţa
vezi dacă ţine

o copcă
în visul întâmplat
te-ar arunca înapoi
pe uscat

rupe bucăţi din gândul negândit
bucăţi din care n-a fost alcătuit
calcă pe ele ca pe nimic
vei vedea lumina fără dric

puntea se dărâmă
s-a dărâmat

apa e bocnă
nu ne-a luat

vom fi fiind picături demiurge
pământul unde curge

lacrimă de chihlimbar

o vietate face şi desface lumea
cumplite-apucături

cerul ferecat

sub carapace
oasele te-ndeamnă să înduri

nu trage
de pe faţa pământului
linţoliul de lună şi de var

nu poţi opri cucuveaua
şi-n urechea liliacului îşi face cuibar
nici gândul nu-l poţi stăvili
te dăscăleşte memoria
nenăscutului fiu
îngropat

nu poţi uita
dar vei fi dat uitării

lasă-te o clipă luminat

nu cade gândul egal
umbreşte
înşeală mulţimile cu adevăr

cu ţepi strălucitori te-ncearcă cerul
degeaba-i mai iei în răspăr

gândul nu zboară ca gândul
e mai greoi decât raza
mult mai greoi
un fir de linişte de care te ţii
deasupra adâncului
tăcere în doi

aşteaptă o durere soră cu viaţa
sângele mâlit se va umfla peste fire

te vei îndrăgosti de o furtună tânără

mirarea
n-o să te mai mire

roua neştiutului cer va apărea
pe fruntea care nu asudă

iarba pe care călcăm
şi care ne calcă
e crudă

denecrezutul

mai aproape de floare ca oricând

dă gândul în mireasmă

genunchiul stă la tâmpla ţărânii
cugetând

nu mai crezi în fructe
nu-ţi faci catapeteasmă

câtă deşertăciune într-un cuvânt
în gura năclăită de foame câtă salivă

ucizi
mănânci vietăţi
care mănâncă pământ

te saturi
şi tu prada
din pradă faci o stivă

se joacă planeta de-a fiinţa

în oboseala altei lumi
perfecte

un semen cosmic şi-a încercat sămânţa
şi ne-am trezit sărind spre cer
insecte

şi nu ţi-e dat să fii alunecare
să treci pe deasupra
să te linişteşti într-o mare

rămâi izvor

izvorul stă curgând
trudind să rămână izvor

până când

ehei
oboseala de viaţă
oboseala de moarte

neobosit
închipuie plaje-nsorite
izvorul

neobosită
marea
dă şi nu se-mparte

e o speranţă sarea
e o cădere norul

să crezi denecrezutul
să nu dai crezare

acestui sunt murind în fiinţare

născut sub lege
poţi fi liber sub lege

ultimul gând
nelegat
înţelege
că şi oboseala ar putea obosi
de-a fi o nesfârşită oboseală

ca o sământă

într-o bună zi
din moartea prefăcută
dă năvală

papirus din regatul nou

peste graniţe se mai târăşte zvonul

fulgerele-n teaca lor se-ascut

preoţii n-au temple
faraonul e prefăcut
poporu-i prefăcut

recolta luptei dac-ar fi-i pierdută
la cârmă ar ajunge şobolanii
ei îşi mănâncă azi de sub şezută
mâine vor scoate la bătaie banii

zeilor nu le prieşte-acest spectacol
s-au îngropat de vii
în piramide

degeaba mai speraţi într-un miracol
pe zi ce trece
orizontul se-nchide

mă-ngrop şi eu în mine

vă las

nu e nevoie de vreun testament
o fac
cum aş face un război
sau un pas
la fel de pornit
şi la fel de absent

vă rămâne lacrima mea planetară
să vi se-nece corăbiile cu mirodenii în ea
s-ajungeţi doar cu nervii la ţărm
să vă doară
când vă veţi trezi în visare de stea

vă rămân câteva răsărituri
fără dobândă

tânjiţi de-o veşnicie

după o viaţă mai bună
vor avea ei grijă
cei care stau la pândă
ca ultimul soare
să vă apună

ceru-i ferecat
s-a burduşit de apă
ochiul stelelor fixe nu mai are mal
revărsarea e-aproape
stă să-nceapă
o inimă de om să-nghită primul val

şubreda voastră scară de dârvală
nu va atinge meterezele cereşti

oricum ar fi
dinspre lumină curge smoală
acolo sus n-ai timp să te fereşti

moartea e cea mai uşoară povară
e ca şi cum n-ar fi
când nu mai eşti
dar cu ea în spate
nu-ncape subţioară nici firul de păianjen
să vă aducă veşti

rămâneţi locului
rămâneţi timpului
nici moartea nu vă scoate din impas

pe mine mă calcă roata pământului

roza vânturilor mă înţeapă

vă las

schimbarea la faţă

templu după templu
se năruie-n cădere

clopotele
nu se mai urnesc din tăcere

morţii cei morţi
obosesc în lumină
intră în peşteră

luna e plină

nu vă ascundeţi tigvele sub coadă
putrezeşte gândul
cozile se-nnoadă

lepădaţi-vă solzi şi cochilii
pe plajă

veţi zbura

veţi da

în văzduhuri
de coajă

jupuiţi-vă unul pe altul de piele
să fiţi uşori
pentru-ncercările grele

a venit clipa schimbării la faţă

ce este viu
intră cu totul în viaţă

cărarea din cer

cărarea din cer
a rămas neumblată

pasărea de fier nu-i tulbură praful stelar

nu se lasă trasă pe roată
răspântii n-are

de gânduri n-are habar

gândul
care nu umblă
care nu stă

gândul
care umblă stând
s-a simţit călcat
de cărarea din cer

abia mai suportă cereasca povară
ca pe un păcat

crengi
din sângele nostru scurt şi înnădit
în mijlocul cărării
vor da roadă
când nu pentru ureche va fi de auzit
nu ochiul va putea să vadă

secole oarbe au scormonit lumina
să-ngroape în pământ
un dumnezeu din cer

vă spun
cu strângere de suflet în gând
dumnezeu va fi
la capătul celor ce pier

pe măsura
şi după chipul lumii

va fi

lumea
nicicând
pe măsura
şi după chipul lui

se va lăsa cu pace bună
într-o bună zi
asupra celor care
se vor trezi
că nu-i

cloaca maxima

cloaca maxima

îşi muşcă raza în neştire coada

sângele hrăneşte îmbucate năpârci

văzduhul rumegă pentru sine zăpada

neantul sapă şanţul în care să te spurci

pământul ţi se pune ca un nod în gât

atât

şi eu care-aşteptam pe nu ştiu cine
să vină nu ştiu când
de nu ştiu unde

*

ce maşteră m-a înţărcat
cu ce poamă
de nu mă-ntorc
după miros
la cloaca mamă

orbitele
ascund un dedesubt
în care ochiul
mi-i cu totul supt
de guri înfometate de aer

de cine să mă apăr
cu cine să mă-ncaier

sfânta scursură a lumii nătânge
de acolo vine
aşa cum ar plânge
la un mort ceresc
o mare moartă
cu lacrima lăsată prin scârnăvii

să curgă
până ajunge picătură demiurgă

şi află
la o gură de izvor
o poartă

înălţătoare
patrie de târâtoare

mamă cloacă
mamă cloacă târâtoare
iartă-mi nemişcarea rătăcitoare

*

dintr-o cloacă-n
altă cloacă
nufărul să ne petreacă

atâtea coşmaruri năclăite m-au ros
atâtea visuri fug de jurământ

mă-ngrop în peştera unui os
spongios
ca într-o ridicare de la pământ

la căderea în cer nu se scoate un vaier
o sământă de aer
se aruncă în aer

puzderie de poduri
fâlfâie din maluri
umbresc încremenitele valuri

cerule
cu câtă libertate mă ameninţi

nu mă mai leagă de planeta de pâine
lanţul nesăţioşilor dinţi
nu mă mai spânzur de ziua de mâine
cu trup şi suflet
cu trupuri şi suflete

negânditule gând
stai şi răsuflă-te

vei fi gol puşcă
nici atât

fragmente
imponderabile flenduri de dumnezeire

le târâi tu după evenimente

ele împotriva ta să conspire

sacii cu merinde i-ai aruncat
să te-nalţi
iubirea cu care-mpovărau ceilalţi
bătătura din moalele capului tău
până şi steaua ţi-ai lepădat-o în tău

la femei ai renunţat
în ultima clipă
deşi foşnea în ele o aripă

inima bate greu
alizeu
peste al lumii secat heleşteu

vei face
vei face
cumplite revoluţii
împotriva gravitaţiei
vremea trecută nu ţi-i

lasă-te în cădere liberă
speră
să nu-ţi revii
ajuns iar gând
în altă eră

turle de biserici
trec în zbor
sfârâind

stele căzătoare se opresc la timp

vietăţile sar
ca-ntr-un joc de nebuni
pe trupul neobositei de joc mortăciuni

*

cât voi zăcea fără de boală
oare
căzut fiind
din cloaca zburătoare

de la câmpul de luptă
la câmpul de urne
nimicnicia să acopăr n-o pot
bine măcar

că de jur-împrejur
ne acoperă

paharul în formă de clopot

un stat
al soarelui răsare
un stat
al soarelui apune

unul
se-ntinde până moare

celălalt
stă până răpune

şi statul statului în stat
şi statul statului în mers
au stat până au deşelat

statura omului
pervers

*

gândul a ajuns o cloacă
ce poate omul să mai facă

oameni şi oameni
nu aveţi noroc

sfârşitul lumii
nu mai are loc

îşi muşcă raza în neştire coada

sângele hrăneşte îmbucate năpârci

văzduhul rumegă pentru sine zăpada

neantul sapă şanţul în care să te spurci

pământul ţi se pune ca un nod în gât

atât

m-am născut
trăiesc
voi muri
în fundătura libertăţii

dac-o fi